

Ecclesia Online Bijbelschool

THEOLOGIE

DE HEILIGE GEEST EN KERKLEIDERSCHAP

Samengesteld door: Levi lengibe

Inleiding

Schriftgedeelte: Ezechiël 37:1 -14

Maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem, en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste de aarde.

Handelingen 1:8

God heeft een volk geroepen uit de heidenen voor zijn naam. Dit volk heeft Hij toegerust met allerlei geestes gaven om zijn wil te volbrengen. De bekering is niet genoeg om een stabiel en evenwichtig Christen leven te lijden. De oude mens zal proberen om weer de overhand te nemen in het leven van een Christen, als hij niet vervuld is met de Heilige Geest. Continu groeien in kennis en genade van de Here is wat er genoemd wordt, de heiligmaking. John Wesley, de geestes vader van meer dan 35 denominaties, de Verenigde Methodisten Kerk, hij is de grootvader van het Leger des Heil, De Wesleyaanse Gemeente, Kerk van de Nazarener, Volle Evangelie, de Pinkster gemeente, Heiligheidbewegingen en de Charismatische vernieuwing. Deze zijn ontstaan uit de grote opwekking in de 18 de eeuw. De vervulling brengt echter met zich mee dat we gaven van de Heilige Geest krijgen tot dienstbaarheid in de gemeente en de gemeenschap.

“Daarentegen is diens komst naar de werken des satans met allerlei krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen, en met allerlei verlokkenende ongerechtigheid, voor hen, die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet aanvaard hebben, waardoor zij hadden kunnen behouden worden. En daarom zendt God hen een dwaling, die bewerkt, dat zij de leugen geloven, opdat allen worden geoordeeld, die de waarheid niet geloofd hebben, doch een welgevalen hebben in de ongerechtigheid.” 2 Tess. 2:9-12

“Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zodat zij, ware het mogelijk, ook de uitverkorenen zouden verleiden. Zie, Ik heb het u voorzegd.” Matt. 24:24-25.

“Maar de Geest zegt nadrukkelijk, dat in latere tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, doordat zij dwaalgeesten en leringen van boze geesten volgen, door de huichelachtigheid van leugensprekers, die in hun geweten gebrandmerkt zijn, het huwelijk verbieden en het genot van spijzen” 1 Tim. 4:1-3.

“Niet een ieder die tot mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is. Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam boze geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.” Matt. 7:21-23. Ezechiël 37:1 -14:

- a. Eerst worden de beenderen bij elkaar gebracht. – de nodige **eenheid** om te kunnen werken.
- b. De spieren vertegenwoordigen het **Woord** van God.
- c. De huid is de **liefde** de Christenen moeten hebben. De liefde bedekt tal van zonden.
- d. De geest is de **Heilige Geest** die nodig is om te herleven.

Wat zijn geestelijke gaven?

Verschillende soorten gaven

Bij alle wedergeboren gelovigen is de Heilige Geest in hun hart komen wonen. Gelovigen kunnen daarnaast ook geestelijke gaven ontvangen van de Heilige Geest waarmee ze andere mensen kunnen dienen en zelf een zegen ontvangen. Gaven zijn vooral bedoeld voor geloofsgroei binnen de plaatselijke gemeente. Sommige geestelijke gaven kunnen ook een belangrijke rol spelen bij evangelisatie.

De Bijbel laat twee soorten gaven zien bij gelovigen:

- Natuurlijke gaven (talenten)
- Geestelijke gaven

Natuurlijke gaven (talenten)

Ieder mens heeft bij zijn geboorte een aantal natuurlijke gaven of karaktergaven ontvangen, die gekoppeld zijn aan bepaalde karaktereigenschappen. Wanneer de Heilige Geest door de gelovige kan werken door zulke natuurlijke gaven, krijgen ze een bovennatuurlijke kwaliteit, waardoor ze herkenbaar anders naar buiten komen. Dan worden persoonlijke gaven en Gods liefde met elkaar verbonden, en stroomt Gods genade door de gelovige heen naar anderen. Voorbeelden van zulke gaven vinden we in het volgende Bijbelgedeelte:

*"Wie de gave heeft bijstand te verlenen, moet bijstand verlenen.
Wie de gave heeft te onderwijzen, moet onderwijzen.
Wie de gave heeft te troosten, moet troosten.
Wie iets weggeeft, moet dat zonder bijbedoeling doen.
Wie leiding geeft, moet dat doen met volle inzet.
Wie barmhartig voor een ander is, moet daarin blijmoedig zijn." (Romeinen 12:7-8, NBV2004)*

Zulke gaven zijn dus natuurlijke gaven die zijn verrijkt tot instrumenten in Gods hand om zegen te verspreiden.

Geestelijke gaven

Daarnaast spreekt de Bijbel ook over geestelijke gaven die geheel van geestelijke aard zijn. Daarbij denken we aan:

Het woord 'gaven' moeten we niet verwarren met het woord dat synoniem is met 'talenten', dus de eigen, menselijke bekwaamheden om bepaalde dingen goed te kunnen doen. Het Griekse woord in de brontekst voor 'geestelijke gave' is 'charisma', dat ook wel als 'genadegave' is vertaald.

Geestelijke gaven zijn geen gaven die een gelovige op een bepaald moment ontvangt en die vervolgens levenslang behoudt. De Heilige Geest is de eigenaar van geestelijke gaven. Het is en blijft de Heilige Geest die ze uitdeelt aan wie Hij wil en die bepaalt waarvoor ze kunnen worden ingezet. Vanuit die gedachten moeten we naar mijn mening het volgende Bijbelgedeelte lezen:

"de een ontvangt van de Geest een groot geloof, de ander de gave om te genezen. En weer anderen de kracht om wonderen te verrichten, om te profeteren, om te onderscheiden wat wel en wat niet van de Geest afkomstig is, om in klanktaal te spreken of om uit te leggen wat daar de betekenis van is. Al deze gaven worden geschonken door één en dezelfde Geest, die ze aan iedereen afzonderlijk toebedeelt zoals hij wil." (1 Korintiërs 12:9-11, NBV2004)

Een geestelijke gave is niet een soort beloning van goed geestelijk gedrag, maar een toerusting voor een bepaalde taak (1 Korintiërs 12). De ontvanger van een geestelijke gave heeft de verantwoordelijkheid om die tot Gods eer te gebruiken. Hij mag er niet mee opscheppen, alsof zo'n gave van hemzelf komt. Daarom geloof ik dat gaven van de Geest het beste tot hun recht komen bij geestelijk volwassen gelovigen, ook al weet ik heel goed dat God ze soms ook geeft aan pasbekeerden.

Er is een verband tussen vervulling met de Heilige Geest en het ontvangen van geestelijke gaven. Soms ontvangen gelovigen een geestelijke gave wanneer ze een vervulling meemaken, maar het kan ook later gebeuren.

Tegenhangers van geestelijke gaven komen ook voor als gaven van de satan, waarmee Gods tegenstander werkt via mensen die zich hebben opengesteld voor het werk van de satan, zoals media bij spiritistische seances, waarzeggers, heksen, en dergelijke. Soms lijken de uitwerkingen van geestelijke gaven op die van de satan en is er geestelijk onderscheidingsvermogen nodig om het verschil te kunnen waarnemen.

Hoe werken geestelijke gaven?

God kan in principe elke geestelijke gave uitwerken vanuit elke gelovige die in verbondenheid met Hem leeft, maar alleen wanneer hij een rein, geheiligd leven leidt. Geestelijke gaven kunnen alleen functioneren als alles tussen God en de gelovige in orde is.

Er zijn mensen die een gave van bijvoorbeeld genezing of profetie lijken te hebben. Hoe ontstaat zo iets dan? Stel bijvoorbeeld dat je geconfronteerd wordt met een zieke of met iemand waarvan je zeker weet dat hij demonisch gebonden is. Als je dan merkt dat de Heilige Geest je een verlangen of aansporing geeft om in actie te komen, genees of bevrijd die persoon dan in de naam van Jezus. Wanneer je merkt dat de Heilige Geest het dan door jou heen heeft gedaan, dan is het een volgende keer gemakkelijker om je er weer naar uit te strekken. Dan groeit je geloof in die werkingen van Gods Geest. Op die manier kunnen er 'specialismen' in geestelijke gaven ontstaan bij gelovigen.

Geestelijke gaven of vruchten van de Geest?

Geestelijke gaven en vruchten van de Geest zijn twee verschillende zaken: geestelijke gaven zijn geen doel op zich, maar middelen om meer vrucht te kunnen dragen. Het doel is natuurlijk belangrijker dan het middel.

Vruchten van de Geest

De bekendste Bijbeltekst over geestelijke vruchten is de volgende:

"Maar de vrucht van de Geest is liefde, vreugde en vrede, geduld, vriendelijkheid en goedheid, geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing..." (Galaten 5:22-23, NBV2004)

Hierin spreekt Paulus strikt genomen over één geestelijke vrucht met negen aspecten. De meeste mensen vinden het wat gemakkelijker bij het bespreken van dit onderwerp om over verschillende vruchten te spreken (meervoud).

In de brief van Paulus aan de Kolossenzen vind je ook een rijtje met geestelijke vruchten. In deze opsomming kom je veel tegen wat ook in Galaten 5:22 staat:

"U bent door God uitgekozen, hem behoort u toe en hij heeft u lief. Kleet u dus met medeleven, goedheid, bescheidenheid, zachtmoedigheid en geduld. Verdraag elkaar en vergeef elkaar, als iemand over een ander te klagen heeft. Vergeef zoals de Heer ook u vergeven heeft. Kleet u bij dit alles vooral met liefde, die de volmaakte band vormt." (Kolossenzen 3:12-14, GNB1996)

Vroeger las ik dit Bijbelgedeelte (en ook Galaten 5:22-23) als een opdracht om zo te leven en ik denk dat veel andere Bijbellezers deze woorden ook zo lezen. Maar toch is dat niet juist. Let vooral op de uitdrukking 'je kleden met' of 'bekleed worden met', zoals ook in de volgende Bijbelgedeelten:

"Ik (=Jezus) zal ervoor zorgen dat de belofte van mijn Vader aan jullie wordt ingelost. Blijf in de stad tot jullie met kracht uit de hemel zijn bekleed." (Lucas 22:49, NBV2004)

"Want u allen die in Christus gedoopt bent, hebt zich met Christus bekleed." (Galaten 3:27, HSV2010)

Het gaat bij geestelijke vruchten dus steeds om dat de levensstijl van Jezus door de kracht van de Heilige Geest in jou zichtbaar wordt, waarbij je jezelf voor Hem openstelt. Het is goed om dat te beseffen, want het bewaart je voor de valkuil dat je geestelijke vrucht probeert te produceren in eigen kracht.

Hoeveel geestelijke vrucht draag je?

Liefde is het basismateriaal voor alle vruchten van de geest. Deze liefde uit zich op allerlei manieren en maakt gebruik van je gaven en mogelijkheden om anderen te dienen. Voor de hoeveelheid vrucht die je draagt geldt de volgende formule:

vrucht = (inzet van gaven) x liefde

Hoe je ook je best doet binnen Gods koninkrijk, zonder liefde is de opbrengst nul. Liefde is namelijk de belangrijkste factor om vrucht te dragen. Alles wat je met niets vermenigvuldigt, blijft immers niets.

Aan de andere kant: als je niet veel mogelijkheden hebt, maar je zet ze toch wel in met veel oprechte liefde, dan brengt het toch heel wat vrucht voort. Hoe meer je doet met wat je hebt ontvangen (je inzet), hoe meer vrucht. Maar als je je gaven niet inzet, is er ook een nulopbrengst.

Dit principe wordt ook geïllustreerd in de Bijbel:

"Als ik wel de talen van mensen en engelen zou spreken, maar geen liefde heb, klink ik als een dreunende gong of een schelle cimbaal. Als ik Gods woord doorgeef, alle geheimen doorgrond, alles weet wat er te weten is en al het geloof heb, zodat ik bergen kan verzetten, maar geen liefde heb, ben ik niets. Als ik mijn bezittingen stuk voor stuk uitdeel en mijn lichaam geef om te worden verbrand, maar geen liefde heb, dan heb ik er niets aan." (1 Korintiërs 13:1-3, HB2008)

Negen soorten geestelijke vruchten

De negen vruchten van de Geest uit Galaten 5:22 worden in de volgende onderwerpen afzonderlijk uitgewerkt. Deze negen vruchten kunnen worden onderverdeeld in drie groepen, die te maken hebben met drie verschillende stadia van geloofsgroei:

geschenken van God vanaf wedergeboorte	<u>liefde</u>	<u>vreugde</u>	<u>vrede</u>
---	---------------	----------------	--------------

vruchten bij groeiende gelovigen	<u>geduld</u>	<u>vriendelijkheid</u>	<u>goedheid</u>
vruchten bij geestelijk meer volwassen gelovigen	<u>trouw</u>	<u>zachtmoedigheid</u>	<u>zelfbeheersing</u>

Vrucht van de Geest (Galaten 5:22)

Al deze onderdelen van de vrucht hebben een dubbel RELATIONEEL karakter. Ze komen voort uit je verbondenheid met God en ontstaan wanneer je uiting geeft aan je liefde tot God en de mensen om je heen. God en de mensen om je heen.

1. Geschenken van God vanaf de wedergeboorte: liefde, vreugde en vrede

Deze drie vruchten van de Geest zijn regelrechte geschenken van God, die de uitwerkingen zijn van Gods liefde in het hart van de gelovige. Ze vormen de basis voor:

- alle andere geestelijke vruchten
- alle veranderingen in levensstijl en karakter (waardoor het karakter van Jezus zichtbaar wordt)

Liefde, vreugde en vrede zijn ook de belangrijkste ingrediënten van het hoogst denkbare levensgeluk. Deze vruchten ontstaan in de relatie met Jezus en groeien naarmate de relatie met Jezus hechter wordt. Om een voorbeeld te gebruiken: een gelukkig huwelijk tussen man en vrouw kenmerkt zich door:

- liefde: wederzijdse onvoorwaardelijke en levenslange liefde en trouw tegenover de ander
- vreugde: gelukkig zijn met elkaars gezelschap en kameraadschap, gek zijn op elkaar
- vrede: je thuis voelen bij de ander, je geaccepteerd weten door de ander, je bestemming hebben gevonden bij de ander

En exact datzelfde geldt ook voor de relatie tussen een ware gelovige en zijn Heer.

2. Vruchten bij groeiende gelovigen: geduld, vriendelijkheid en goedheid

Deze drie vruchten van de Geest zijn verdere uitwerkingen van gepraktiseerde liefde. Bij deze vruchten van de Geest kom je gemakkelijk in de verleiding om ze te zien als Bijbelse opdrachten of geboden: wees geduldig, wees vriendelijk en wees goed voor iedereen. Maar dan begin je verkeerd. Deze vruchten beginnen bij de liefde van God die je hebt ontvangen en van daaruit ga je je medemensen dienen met de mogelijkheden die je hebt.

3. Vruchten bij geestelijk volwassen gelovigen: trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing

Deze vruchten van de Geest worden als laatste genoemd, waarschijnlijk omdat het innerlijke eigenschappen zijn die je bij de meer gerijpte gelovigen tegenkomt. Ze hebben te maken met wilsovergave, en dat is iets waar vooral pas-gelovigen nog veel moeite mee hebben. Er zijn meestal heel wat lessen in Gods leerschool van het leven nodig om deze vruchten te ontwikkelen.

De vier categorieën van Geestes Gaven

Wanneer wij de vijf gedeelten in de Bijbel lezen waar 'gaven' worden opgesomd, dan onderscheiden we duidelijk vier categorieën:

1. Genadegaven (Rom. 12:6-8 en 1Petr. 4:10-11)

2. De gaven van Christus voor Zijn Gemeente

3. Openbaringen (manifestaties) Gemeente van de Geest (Ef. 4:7,11) (1 Cor. 12:1,7-10)

4. Ambten die God in de Gemeente heeft ingesteld (1 Cor. 12:28).

Dit zijn de vier groepen van de zg. 'gaven', die duidelijk in iets van elkaar verschillen.

1. Genadegaven

Als eerste noemen we de genadegaven (Rom. 12:6-8 en 1 Petr. 4:10-11): ***“Wij hebben nu gaven (charisma = gaven of gunsten) onderscheiden naar de genade die ons gegeven is: profetie, naar gelang van ons geloof; wie dient, in het werk der bediening; wie onderwijst, in het onderwijzen; wie vermaant, in het vermanen; wie uitdeelt, in eenvoud; wie leiding geeft, met ijver; wie barmhartigheid bewijst, met blijmoedigheid.”*** Van deze gaven wordt gezegd, dat zij in het bijzonder worden toebedeeld overeenkomstig de genade die ons gegeven is, en daarom kunnen wij ze 'genadegaven' noemen. We plaatsen ze hieronder nog eens:

1. Profetie (prediken)

2. Dienen

3. Onderwijzen

4. Vermanen

5. Geven of uitdelen

6. Leiding geven

7. Barmhartigheid bewijzen of helpen.

De verzen 1 Petr. 4:10-11 geven een overzicht in een notendop van deze 'genadegaven'. Zij worden daar gerangschikt in gaven, die tot uitdrukking komen door onze spraak (profetie, onderwijzen, vermanen) en gaven die zich uiten door het verrichten van dienstwerk (dienen, uitdelen, leiding geven en helpen): ***“Dient elkander, een ieder naar de genadegave (charisma) die hij ontvangen heeft, als goede rentmeester over de velerlei genade Gods. Spreekt iemand, laten het woorden zijn als van God; dient iemand, laat het zijn als uit kracht door God verleent.”***

2. De gaven van Christus voor zijn Gemeente

De tweede categorie is die van de gaven, die Christus aan Zijn Gemeente op aarde gegeven heeft. Wij vinden ze beschreven in Ef. 4:7, 11: ***“Aan ieder onzer is de genade gegeven naar de mate van de gave (dorea = vrije gift of geschenk) van Christus En Hij is het die sommigen gegeven heeft als apostelen, sommige als profeten, sommige als evangelist en sommigen als herders en leraars (juister vertaald: herder-leraar. Dus één ambt) tot opbouw van het Lichaam van Christus*** We hebben gezien dat Christus vier gaven aan Zijn Gemeente gegeven heeft. We zouden ze kunnen noemen 'de gaven van Christus voor Zijn Gemeente':

1. Apostelen

2. Profeten (predikanten)

3. Evangelisten

4. Herder-leraren

3. Openbaringen (manifestaties) van de Heilige Geest

De derde categorie wordt gevormd door de manifestaties van de Heilige Geest, 'de geestelijke gaven', de 'bovennatuurlijke gaven' of 'wondergaven', zoals men ze in allerlei benamingen heeft genoemd. Men vindt ze beschreven in 1 Cor. 12:1, 7-10: ***“Ten aanzien van de uitingen des geestes (pneumatiekos = wat de geest betreft, geestelijke manifestaties), broeders, wil ik u niet onkundig laten. Maar aan een ieder wordt de openbaring (phanerosis = het laten zien of horen) van de Geest gegeven tot welzijn van allen. Want de een wordt gegeven door de Geest een woord van wijsheid en aan de ander een woord van kennis, krachtens***

dezelfde Geest; de een geloof door dezelfde Geest en de andere gaven (charismata) van genezing door die ene Geest; de een het verrichten van wonderwerkingen, de ander profetie, de een het onderscheiden van geesten, en aan een ander allerlei tongen (talen), aan een ander vertolking van tongen.”

Opmerking: Het woord tong (glosa) in het Grieks is taal. Het heeft te maken met bestaande verstaanbare talen die de Heilige Geest aan iemand geeft om het verspreiden van het evangelie te bewerkstelligen. Op de Pinksterdag heeft de Heilige Geest dit gedemonstreerd, want iedereen, zonder vertaling, kon ze in hun eigen taal horen praten over de grote daden Gods. Let wel, hier is er sprake geweest van de elfen. En er waren ongeveer evenveel talen daar vertegenwoordigd. Hier noemt de Schrift negen verschillende manifestatie van de Geest:

1. Woord van wijsheid
2. Woord van kennis
3. Geloof
4. Gaven (charismata) van genezing
5. Wonderwerken
6. Profetie
7. Onderscheiding van geesten
8. Tongen of Talen
9. Vertolking van tongen (talen)

4. Ambten in de Gemeente

De vierde categorie is die van de ambten, die God (de Vader) in de Gemeente heeft ingevoerd (1 Cor. 12:28): **“En God heeft sommigen aangesteld in de Gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachtwerkingen, daarbij gaven (charismata) van genezingen, om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen.”** Dit is de representatieve lijst van ambten die acht specifieke soorten bevat, alle genomen uit drie categorieën.

Twee methoden van analyseren

Nu we vier verschillende lijsten van ‘gaven’ bekeken hebben, gaan we ze ontleden volgens twee methoden:

- I. door de Griekse uitdrukkingen te gebruiken.
- II. Door de sleutel tekst 1 Cor. 12:4 te gebruiken.

I. **De Griekse uitdrukkingen** Eerst gaan we dus deze Schriftgedeelten in hun onderling verband volgens de originele Griekse taal bekijken.

1. Charisma

De ‘genadegaven’ worden in het Grieks **charisma** genoemd, d.w.z. genadegift of gunst. Uit hetgeen Petrus hierover zegt, maken wij op dat deze gaven iets gemeen hebben met talenten of bekwaamheden die ons door de Heilige Geest geschonken worden. Voorts lezen we dat ze worden uitgeoefend overeenkomstig de genade (onverdiende gunst) van God, die wij ontvangen hebben. Deze talenten zijn geestelijk, niet voortspruitend uit onze natuur, maar heel vaak zijn ze uitbreidingen van onze natuurlijke bekwaamheden op een bepaald terrein. De zeven genadegaven van Rom. 12 worden door Petrus onderverdeeld in twee groepen:

- a. spreekgaven
- b. bedieningsgaven

Wanneer we spreken, gebruikt God ons als zijn ‘orakels’, d.w.z. als mensen die rechtstreeks door Hem geïnspireerd worden. Als wij de dienst uitoefenen, is dit het gebruiken van door God gegeven bekwaamheid, naar zijn wil, om zijn werk te kunnen doen. Deze gaven zijn persoon gebonden.

2. Dorea

De tweede Griekse uitdrukking voor 'gave', **dorea**, d.w.z. vrije gift of geschenk, wordt gebruikt waar sprake is van de viervoudige gave van Christus voor Zijn Gemeente. Er moet erop gewezen worden dat deze niet beschouwd moet worden als gift in de betekenis van persoonlijk talent. Christus schenkt niet de gave om apostel of profeet te zijn, of de gave om te kunnen evangeliseren of het herder-leraarschap uit te oefenen, maar Hij roept personen, die genade gaven ontvangen hebben. Deze gaven zijn dus personen (apostelen (kerkplanters of zendelingen), profeten (predikanten), evangelisten, herder-leraars), die Christus aan Zijn Gemeente schenkt tot opbouw. Het zijn vier bedieningen en niet vier gaven in de betekenis van de genadegaven. Het is goed op te merken dat de Griekse woorden verschillend zijn, als het gaat om charisma-gave en dorea-gave.

3. Pneumatiekos

De derde Griekse uitdrukking die met 'gave' vertaald werd is **pneumatiekos**. Het woord wil eenvoudig zeggen **"geestelijk ding"** of **"wat met de geest te maken heeft"**. Dit zijn de bekende 'geestelijke gaven' van 1 Cor. 12:8-10. De apostel gebruikte dezelfde uitdrukking in 1 Cor. 14:1: "Jaagt de liefde na en streef naar de gaven des geestes (pneumatika)". Hier wijst hij naar de negen zg. 'gaven des Geestes'. Let eens op hoe de lijst van geestelijke uitingen wordt ingeleid door het vers: **"Aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen"**. Ze worden geen gaven genoemd maar 'openbaringen'. De Griekse uitdrukking voor openbaring (phanerosis) wordt nergens met 'gave' vertaald. Daarom betreft de lijst van geestelijke dingen in dit Schriftgedeelte wel openbaringen of manifestaties van de Geest, maar geen gaven van de Geest. Juist gezien is het woord van wijsheid dus een openbaring van de Geest, bij een bepaalde gelegenheid gegeven aan iemand tot opbouw van allen. In zekere zin is deze openbaring een gave, geschonken aan allen, die deel hebben aan het getuigenis voor Christus. Maar dit is iets anders dan dat men zegt, dat iemand de "gave van wijsheid" ontvangen heeft. Het verschil wordt duidelijk door de Griekse woordkeuze. De Geest openbaart zich door het woord van wijsheid en de overige manifestaties d.m.v. personen en ten dienste van de gehele Gemeente. Dit zijn geen bekwaamheden, zoals de genadegaven van Rom. 12 dat zijn. Niemand kan de openbaringen van de Geest als een persoonlijk bezit ontvangen; zij kunnen alleen door personen tot uiting komen, volgens de wil van de Heilige Geest, op een bestemde tijd en tot stichting van allen. Dit principe is nodig om het verschil te kunnen begrijpen tussen gaven, openbaringen en bedieningen.

II. Het sleutelvers De tweede methode om het verschil tussen gaven, bedieningen en openbaringen te tonen is het bestuderen van 1 Cor. 12:4. Deze tekst geeft ons de sleutel tot het onderscheid. ***"Er is verscheidenheid in genadegaven (charisma), maar het is dezelfde Geest; en er is verscheidenheid van bedieningen (diakonia), maar het is dezelfde Here; en er is verscheidenheid van werkingen (energema), maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt."*** Hier heeft, als we het zo mogen uitdrukken, een Drie-enige werkverdeling plaats gevonden. De Geest schenkt gaven, genadegaven, aan personen en openbaart Zich door een persoon tot stichting van allen. De Here Jezus schenkt bedieningen, mensen met genadegaven, opdat de Gemeente apostelen, profeten (predikanten), evangelisten en herder-leraars zou hebben. Maar God, de Vader, voorziet in de energema, de kracht en energie voor alles. In deze betekenis heeft God in de Gemeente (de universele Kerk van Christus) aangewezen, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder werkers van krachten, daarna (genade)gave van genezingen, helpers, bestuurders en sprekers in allerlei talen. Dit zijn geen gaven maar mensen, die ambten vervullen volgens de aanstelling van God, de Vader. Een apostel is iemand, die bepaalde genadegaven heeft ontvangen en die ook de Heilige Geest zou kunnen manifesteren d.m.v. enige of alle negen openbaringen van de Geest. Hij is door zijn Heer en Heiland als apostel aan de Gemeente gegeven, en aangewezen en afgezonderd (d.w.z. bevestigd en bekrachtigd voor zijn taak) door de Vader. Iemand die 'krachten werkt' is niet iemand die de gave van wonderen-verrichten bezit (zo'n gave bestaat niet), maar iemand, die wonderen openbaart door de Heilige Geest. Hij of zij zou ook genadegaven kunnen bezitten, maar in alles verleent de Vader Zijn gunst om de werking te doen geschieden. Kracht en wonderdoeners bezitten derhalve geen gaven, die hen in staat stelt om wonderen te doen, maar zij vervullen een ambt, waardoor zij door de Geest wonderen kunnen bewerken. Een bestuurder is iemand die de genadegave van het leiden of besturen heeft ontvangen. Hij kan ook op bepaalde tijden, de Geest d.m.v. van de negen

phaneroses (openbaringen) manifesteren, maar alweer is alles wat hij doet afhankelijk van de kracht van de Vader. 1 Cor. 12:28 laat ons de ambten zien van personen, die één of meer gaven ontvangen hebben:

Apostelen, die een gave van Christus voor Zijn Gemeente is.

Profeten, die eveneens door Christus aan de Gemeente gegeven zijn en de genadegave van profetie (prediken) bezitten.

Leraars, die een gave van Christus aan de Gemeente zijn en de specifieke gave van onderwijzen bezitten.

Wonderwerkers, die in hun ambt de Geest door wonderen en openbaren.

Helpers, die de genadegave van het helpen in hun ambt bezitten.

Bestuurders, die eveneens hun speciale genadegave voor de dienst bezitten.

Spreekers in talen, die in hun speciale ambt de Heilige Geest d.m.v. allerlei talen openbaren. Omdat sommige van deze gaven verwarring kunnen stichten heb ik gemeend om bepaalde zaken te belichten.

3. Profetie

Profetie betekent letterlijk **'spreken'**. De profeten waren heilige, door God geroepen mensen, die met bepaalde Geestesgaven waren toegerust. Er waren zelfs scholen voor profeten. Denk aan het verhaal van Elia. Hun zending was van Godswege. Sommigen zoals Jesaja en Daniel waren van koninklijk bloed, terwijl de meesten uit een priesterlijk geslacht kwamen. Er is een groot verschil tussen de profeten in de oude bedeling en de profeten van de nieuwe bedeling. Bij de eerste gebeurde profetie bij bijzondere gelegenheden, terwijl bij de tweede het een voortvloeiende is van de inwonende Heilige Geest. De eerste werd gegeven ter voorlichting van het plan Gods met de mensheid vanaf de schepping tot het einde van alle dingen, de laatste tot opbouw van de Gemeente van Christus. De profeten van de nieuwe bedeling treden dan niet op als die van de oude bedeling. Alle predikanten zijn qua functie profeten. Verkondigers van Gods Woord.

Wat is profeteren?

Kort gezegd: spreken (namens God). De gave van profetie, die in het Oude Testament aan profeten gegeven was, komt in het Nieuwe Testament voor als een bovennatuurlijke gave van de Heilige Geest. Uiteraard komt dit vandaag de dag ook voor onder Gods kinderen die er voor openstaan. Er zijn theologen die beweren dat de profetie in deze tijd niet meer van toepassing is, omdat de profetie ophield toen de Bijbel compleet was. De Bijbel zelf geeft geen enkel aanknopingspunt voor deze bewering. De feiten tonen aan dat vandaag de dag profetie nog steeds springlevend is.

Werking van de Heilige Geest

Profetie is geen mensenwerk, iets wat mensen bedenken, zeggen of doen, maar de werking van de Heilige Geest in de gelovige.

"Daarna zal zich dit voltrekken: Ik zal mijn geest uitgieten over al wat leeft. Jullie zonen en dochters zullen profeteren ..." (Joël 3:1, NBV2004)

In het Oude Testament lees je vaak dat God tot profeten sprak. Het waren vaak eenvoudige mensen, maar hun bediening had een geweldige uitwerking. Profeteren is in de eerste plaats: luisteren naar wat God te zeggen heeft en dat doorgeven aan degenen voor wie de boodschap bestemd is.

"want nooit is een profetie voortgekomen uit menselijk initiatief: mensen die namens God spraken werden daartoe altijd gedreven door de heilige Geest." (2 Petrus 1:21, NBV2004)

De 'profeet' hoeft niet altijd te weten dat hij profeteert op het moment dat hij profetische woorden uitspreekt. Soms beseft hij het achteraf als hij verneemt welk effect zijn woorden hebben gehad. De apostel

Paulus spoort gelovigen aan om naar de gave van profetie te streven, omdat het als de belangrijkste geestelijke gave kan worden beschouwd:

"Jaag de liefde na en streef naar de gaven van de Geest, vooral naar die van de profetie." (1 Korintiërs 14:1, NBV2004)

Profetie van God komt via iemands intuïtie binnen. Ook ingevingen vanuit het eigen onderbewustzijn kunnen aanvoelen als iets dat 'van buiten jezelf' komt. Daardoor is het niet altijd gemakkelijk om het onderscheid te maken of een boodschap van God komt of uit het eigen hart. Vooral sterk intuïtief ingestelde mensen kunnen hierdoor misleid worden. Daarom zegt de Bijbel dat toetsing van profetieën door anderen nodig is. En dat geldt vooral voor profetie:

"Er mogen twee, hoogstens drie van u in klanktaal spreken, ieder op zijn beurt en bovendien met iemand die de uitleg geeft. Is er niemand die dit kan, dan moeten ze zwijgen en alleen voor zichzelf tot God spreken." (1 Korintiërs 14:27-28, NBV2004)

Profeteren binnen de plaatselijke gemeente

Profeten zijn personen die een speciale functie hebben in de Gemeente van Jezus:

"... Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus." (Efeziërs 4:11-12, NBG)

In sommige kerkelijke kringen wordt de functie van 'profeten' in dit verband min of meer gelijkgesteld met die van predikers. In dit Bijbelgedeelte worden profeten apart genoemd van leraars en dat maakt op zich al duidelijk dat profeteren iets heel anders is dan het prediken van 'het profetische Woord van God' (de Bijbel).

Bekendmaking van Gods wil

In veel gevallen hebben profetieën te maken met de plannen die God van plan is uit te voeren. God zei eens tegen de profeet Jeremia:

"Roep mij aan, en ik zal je antwoorden, ik zal je grote, wonderlijke dingen bekendmaken, dingen die je volkomen onbekend zijn." (Jeremia 33:3, NBV2004)

In het Oude Testament lezen we veel uitspraken van profeten, die 'op afstand' worden uitgesproken over bepaalde volken. Zo lezen we bijvoorbeeld in Ezechiël 29-31 uitgebreide profetieën over Egypte. Het waren Gods voornemens om strafgerichten tegen Egypte uit te voeren. Overbekend zijn de vele oudtestamentische en nieuwtestamentische profetieën over de eindtijd.

Profetieën van vandaag kunnen natuurlijk nooit een vervanging zijn van het geïnspireerde Woord van God, de Bijbel. Het zijn eerder aanvullingen, meestal bedoeld voor Gods leiding, correctie of bemoediging.

"Maar iemand die profeteert spreekt tot mensen, en wat hij zegt is opbouwend, troostend en bemoedigend." (1 Korintiërs 14:3, NBV2004)

Ook zijn profetieën soms openbaringen, toekomstvoorspellingen of opdrachten aan gelovigen. Profetieën van God horen vanaf het begin bij de nieuwtestamentische Gemeente van Jezus. We zien dat bij de beschrijvingen over de eerste gemeenten (Handelingen 11:27-28, Handelingen 15:32, Handelingen 21:10). Daarbij komt het vaak voor dat profeten uitspraken doen die alleen begrepen worden door de persoon voor wie de profetie bestemd is. Andere profetieën kunnen gaan over zaken waar de profeet uit zichzelf niets van kan weten. De persoon voor wie zo'n profetie bedoeld is kan dan nog zekerder weten dat de profetische woorden rechtstreeks van God afkomstig zijn.

Satanische profetieën

De satanische tegenhanger van profetie is waarzeggerij, waarin de satan zijn eigen bedoelingen aankondigt, of spiritisme waarbij demonen tot mensen spreken, waarbij ze vaak doen voorkomen dat er overledenen tot hen spreken. De satan is een uitstekende imitator. Omdat de satan wel degelijk macht kan uitoefenen op alle mogelijke gebeurtenissen, kunnen deze profetieën tot op zekere hoogte correct zijn en uitkomen, maar lang niet altijd. De satan wordt niet voor niets de 'vader van de leugen' genoemd. Over hem zegt Jezus:

"... Hij (= de satan) is vanaf het begin een moordenaar geweest. Hij hoort niet bij de waarheid, omdat er geen waarheid in hem is. Wanneer hij liegt, spreekt hij zoals hij is: een aartsleugenaar, de vader van de leugen." (Johannes 8:44, NBV2004)

Als de satan iets zegt dat op waarheid lijkt, is het meestal een gevaarlijke mix van waarheid en leugen. Omdat Gods plannen meer gewicht in de schaal leggen dan die van de satan, komen Gods plannen wel uit, terwijl die van de satan alleen uitkomen als God het toestaat. Als een kind van God ongewild een waarzeggerij aanhoort die hem verontrust, kan hij daarmee naar God gaan en bidden of God de plannen van de satan zal verijdelen.

Er zijn ook mensen met een demonische gebondenheid die waarzeggende dromen hebben: wat zij dromen komt de volgende dag uit. Dat is een beangstigende situatie en alleen die angst maakt al duidelijk dat het van de satan komt. Wanneer gaven van God functioneren, ontstaat er vrede in het hart. Maar waar de satan het doet, ontstaat onrust en verwarring.

Profetische proclamaties

Een bekend voorbeeld van profetische proclamaties uit het Oude Testament vinden we in de geschiedenis van Jozua. Als legerleider meende hij op een dag meer tijd nodig te hebben om de vijanden te verslaan en toen sprak hij woorden van God:

"... In aanwezigheid van Israël sprak hij: 'Zon, sta stil boven Gibeon, maan, blijf staan boven de vlakte van Ajjalon.' En de zon stond stil en de maan bleef staan, tot Israël zijn vijanden had afgestraft..." (Jozua 10:12-13, NBV2004)

De profeet Elia zei tegen de goddeloze koning Achab:

"... Zo waar de HEER leeft, de God van Israël, in wiens dienst ik sta, de eerstkomende jaren zal er geen dauw of regen komen tenzij ik het zeg." (1 Koningen 17:1, NBV2004)

En zo zijn er in het Oude Testament nog veel andere profetische proclamaties opgeschreven. Profeten spraken namens God en in de autoriteit van God, en wat ze zeiden gebeurde door persoonlijk ingrijpen van God.

In het Nieuwe Testament komen we deze vorm van profeteren ook tegen. Jezus bestrafte de storm en die kwam tot bedaren (Lucas 8:24). Hij vervloekte een vijgenboom, die kort daarna verdorde (Matteüs 21:18-21). En let op wat Jezus daarna tegen zijn discipelen zei:

"... Ik verzeker jullie: als jullie geloven zonder te twijfelen, zul je niet alleen teweeg kunnen brengen wat er gebeurde met de vijgenboom, maar zul je zelfs tegen die berg kunnen zeggen: 'Kom van je plaats en stort je in zee,' en het zal gebeuren." (Matteüs 21:18-21, NBV2004)

Kortom, Jezus spoort de discipelen (en via hen ook ons als gelovigen) aan om hetzelfde te doen. Daarbij moet de gelovige er natuurlijk wel van overtuigd zijn dat het de wil van God is.

Spreeken of profeteren in een vreemde taal

Het Nieuwe Testament leert ons dat profetieën soms geuit worden in geestelijke talen te midden van de gemeente. Normaal gesproken geeft dan iemand anders een door God ontvangen uitleg aan de profetie.

"Ik zou willen dat u allen in klanktaal kon spreken, maar ik wil nog liever dat u profeteert. Iemand die profeteert is nuttiger dan iemand die in klanktaal spreekt, tenzij hij uitlegt wat hij zegt, zodat de gemeente er baat bij heeft ... Er mogen twee, hoogstens drie van u in klanktaal spreken, ieder op zijn beurt en bovendien met iemand die de uitleg geeft." (1 Korintiërs 14:5, 27, NBV2004)

In zo'n geval merkt de eerste spreker in zijn intuïtie dat de uitleg overeenkomt met de boodschap in de vreemde taal die hij heeft doorgegeven. Doordat er twee gelovigen bij betrokken zijn, kan er een zekere toetsing plaatsvinden.

Ook komt het voor dat profetieën in een gewone, bestaande taal worden uitgesproken, die onbekend is aan de spreker, maar wel verstaan wordt door de toehoorders. Het taalwonder van de eerste Pinksterdag (Handelingen 2) is daar een voorbeeld van. Ook in deze tijd komen zulke gebeurtenissen voor, vaak in situaties waar het evangelie wordt gebracht aan ongelovigen.

Toetsing van profetieën

De Bijbel maakt duidelijk dat ons profeteren niet volmaakt is, eenvoudigweg doordat de mens die profeteert niet volmaakt is:

"Want onvolkomen is ons kennen en onvolkomen ons profeteren" (1 Korintiërs 13:9, NBG1951)

Daarom moeten profetieën getoetst worden door anderen.

"Laat van hen die profeteren er telkens twee of drie spreken; daarna moeten de anderen het beoordelen." (1 Korintiërs 14:29, NBV2004)

Het komt voor dat mensen vermeende profetieën uitspreken, die uit hun eigen innerlijk komen. Het is ook verstandig als iemand tijdens een samenkomst een profetie heeft, dit eerst toetst met de leiders van de gemeente. Hierdoor wordt voorkomen dat een onechte profetie, die voortkomt uit de verbeelding van de spreker, als van God afkomstig wordt aangenomen. Zo mogen profetieën bijvoorbeeld in geen enkel opzicht in tegenspraak zijn met wat de Bijbel zegt. Niet voor niets wordt ook de gave van 'onderscheiding van geesten' in de Bijbel genoemd (1 Korintiërs 12:10), vooral om de uitingen van Gods Geest te kunnen onderscheiden van andere uitingen. In de praktijk zijn meer dan de helft van de profetieën, die tijdens

gemeentelijke samenkomsten worden uitgesproken, niet van God afkomstig. Toetsing is dus echt nodig. Per slot van rekening is profeteren ook iets wat mensen moeten LEREN.

Valse profetieën

Pas vooral op wanneer een geestelijke leider (of iemand anders) je vertelt dat de Heer hem heeft laten zien dat jij dit of dat moet gaan doen. Dan zou je kunnen denken: deze persoon heeft het van God gehoord, dus wie ben ik dat ik het zou negeren of tegenspreken? Maar pas op: in zo'n geval is er bijna altijd sprake van manipulatie met een valse profetie, een mening van die persoon zelf. Want een profetie moet altijd worden geïnterpreteerd door de persoon zelf en niet door anderen. De juiste reactie op zo'n nep-profetie is: "Ik zal het doen wanneer de Heer dit aan mij persoonlijk bekend maakt."

In het Oude Testament komen we ook voorbeelden van valse profetieën tegen.

"De HEER antwoordde: 'Die profeten verkondigen leugens, en dat in mijn naam. Ik heb hen niet gezonden, hun niets opgedragen, niet tot hen gesproken. De visioenen die ze profeteren zijn leugens, waarzeggerij, holle woorden en eigen verzinnsels.'" (Jeremia 14:14, NBV2004)

Benny Hinn, een Amerikaanse prediker, zei jaren geleden tijdens een nieuwjaarstoespraak in zijn eigen gemeente dat God hem had verteld dat Fidel Castro in de jaren negentig zou overlijden en dat de Amerikaanse homoseksuele gemeenschap midden jaren negentig met vuur zou worden verbrand. Iedereen kan constateren dat beide gebeurtenissen nooit hebben plaatsgevonden. Het toetsen van profetieën is noodzakelijk om eventuele valse profeten te ontmaskeren. Waar die toetsing achterwege blijft kan de leugen zich nestelen!

We moeten niet luchthartig over deze dingen denken, In Deuteronomium 18:20 lezen we dat een profeet die zijn eigen woord spreekt en zegt dat God het gezegd heeft, moet sterven. Dat houdt op zijn minst in dat we vandaag de dag voorzichtig moeten zijn met profetie. Maar het feit dat het bij profetie wel eens misgaat, mag geen aanleiding zijn om de gave van profetie in de plaatselijke gemeente te verwaarlozen of te veronachtzamen!

"Blus de Geest niet uit, kleiner de profetische gaven niet, keur alles, behoud het goede." (1 Tessalonicenzen 5:19-21, WV2012)

Valse profeten waren er in die dagen evenzo als nu, o.a. Bileam (Num. 22), Zedekia (1 Kon. 22:11 en 24), Chananja (Jer. 28) en vele anderen. Valse profeten daagden ook op in de eerste Christengemeente (2 Cor. 11:13-15), terwijl de apostel Petrus voorspelt dat in de Gemeente des Heren valse leraars zullen zijn, die bedekt, verderfelijke ketterijen zullen uitvoeren (2 Petr. 2:1-3). In Ezechiël 13 lezen we over profetie die niet uit God is, maar voorspruit uit eigen hart. Er zijn drie soorten van profetie:

1. Goddelijke profetie:

Deze komt door de Goddelijke inspiratie van de Heilige Geest en komt uit. De profeet, in dit geval, is zeer nederig, Christuscentrisch en Godvererend.

2. Profetie uit eigen hart

Deze komt uit eerezucht en bestaat meestal uit eigen voordeel. De profeet duldt geen tegenspraak en probeert zelf de vervulling af te dwingen.

3. Satanische profetie

Satan kan een onbekeerde of een afvallige gebruiken als werktuig. Het gaat gepaard met bedreiging in alle vormen. Spreken tegen de Bijbel en Gods plan.

Wonderen verrichten

Wat zijn wonderen?

Wonderen zijn bovennatuurlijke verschijnselen die op aarde gebeuren door het rechtstreekse optreden van God of Gods engelen. Op aarde heet een wonder 'bovennatuurlijk'. Maar vanuit de hemel bekeken is het natuurlijk de gewoonste zaak van de (geestelijke) wereld.

Satanische wonderen

Ook de satan kan wonderen doen, onder toelating van God. Zo konden bijvoorbeeld in de tijd van Mozes de Egyptische geleerden hun staven in slangen veranderen, evenals Mozes (Exodus 7:11-12). Mozes had deze macht ontvangen van God, de Egyptische geleerden van de satan. Over de antichristelijke machten die zich vooral in de eindtijd manifesteren schreef de apostel Paulus:

"Daarentegen is diens komst naar de werking des satans met allerlei krachten, tekenen en bedrieglijke wonderen." (2 Tessalonicenzen 2:9, NGB1951)

In kringen van satanisten komen ook allerlei wondertekenen voor. Maar het komt ook voor dat mensen, die op één of andere manier een verbinding met de wereld van de duisternis hebben ontvangen, allerlei bovennatuurlijke gaven kunnen hebben. Velen van hen denken dat het bijzondere krachten van hen zelf zijn. Anderen geloven zelfs dat het gaven van God zijn.

Wonderen in het Oude Testament

In het Oude Testament lezen we dat God de meeste wonderen verrichtte door profeten. Tot de meest bekende en opzienbare wonderen behorende de volgende:

- de plagen over Egypte (Mozes en Aäron)
- de doortocht van de Israëlieten door de Rietzee (Mozes)
- de zon die lange tijd niet onderging (Jozua)
- vuur uit de hemel om een brandoffer aan te steken (Elia)
- bevrijding van Daniëls vrienden uit de vurige oven en van Daniël uit de leeuwenkuil

De wonderen dienden om Gods plannen te realiseren, om zijn macht te tonen en om gelovigen bij te staan.

Wonderen in het Nieuwe Testament

De Bijbel vermeldt meer wonderen van Jezus dan alle oudtestamentische profeten bij elkaar. Vele daarvan waren bedoeld om zijn goddelijke autoriteit te bevestigen en om het geloof van mensen te versterken. Het effect op de omstanders was groot:

"Er ging een huivering van ontzag door de omstanders die dit vlak voor hun ogen zagen gebeuren. Zij prezen God dat Hij deze macht aan een mens (=Jezus) had gegeven." (Matteüs 9:8, HB2008)

In zijn algemeenheid kunnen we stellen dat zulke wonderen vooral dienden ter ondersteuning van geestelijke gebeurtenissen. Denk maar aan de verlamde man, van wie Jezus eerst zijn zonden vergaf, en hem vervolgens genas van zijn lichamelijke verlamdheid (Marcus 2:1-12).

De tijd daarna deden de apostelen op grote schaal wonderen in de naam van Jezus en daardoor kwamen veel mensen tot geloof:

*"De vele tekenen en wonderen die de apostelen verrichtten, vervulden iedereen met ontzag."
(Handelingen 2:43, NBV2004)*

"De apostelen verrichtten vele tekenen en wonderen onder het volk ... Steeds meer mensen gingen in de Heer geloven, een groot aantal mannen zowel als vrouwen, en ze legden zelfs zieken op draagbedden of matrassen buiten op straat, in de hoop dat toch ten minste de schaduw van Petrus, wanneer hij voorbijkwam, op één van hen zou vallen. Ook vanuit de steden rondom Jeruzalem stroomden de mensen toe; ze brachten zieken mee en mensen die door onreine geesten gekweld werden, en allen werden genezen." (Handelingen 5:12-16, NBV2004)

De apostelen hebben ook doden opgewekt. Daarvan kunnen we enkele voorbeelden in de Bijbel vinden: de opwekking van Dorkas door Petrus (Handelingen 9:36-43) en van een jongen in Troas die tijdens de prediking van Paulus in slaap was gevallen en een dodelijke val had gemaakt: (Handelingen 20:7-12).

Wie zijn in staat om wonderen te doen?

Kracht om allerlei wonderen te verrichten is één van de geestelijke gaven die God aan de Gemeente van Jezus heeft gegeven.

"de een ontvangt van de Geest een groot geloof, de ander de gave om te genezen. En weer anderen de kracht om wonderen te verrichten ..." (1 Korintiërs 12:9-10, NBV2004)

Jezus had al eerder gezegd dat gelovigen de macht zouden krijgen om allerlei wonderen te verrichten in zijn naam:

"Jezus antwoordde: 'Ik verzeker jullie: als jullie geloven zonder te twifelen ... zul je zelfs tegen die berg kunnen zeggen: 'Kom van je plaats en stort je in zee,' en het zal gebeuren.'" (Matteüs 21:21, NBV2004)

Uit dit voorbeeld mogen we concluderen dat er eigenlijk geen grenzen zijn aan de mogelijkheden voor wonderen die in de naam van Jezus kunnen worden uitgevoerd. Uiteraard dient degene die wonderen verricht afgestemd te zijn op de wil van God, want het blijven GODS wonderen.

Alleen voor 'specialisten'?

In Marcus 16 zegt Jezus het volgende, nadat Hij hen de Grote Opdracht gegeven heeft om de wereld met het evangelie te bereiken:

"Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, ... op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden." (Marcus 16:17-18, NBG1951)

Jezus heeft niet gezegd dat deze belofte alleen voor bepaalde mensen zou gelden. God kan in principe elk wonder verrichten vanuit elke gelovige die met een gereinigd hart in verbondenheid met Hem leeft. Vele gelovigen hebben deze belofte als een persoonlijke uitdaging opgevat en hebben Gods wonderen zien gebeuren.

God verricht graag wonderen om ons getuigenis in de wereld te bevestigen. God is niet veranderd en zijn vermogen en verlangen om wonderen op aarde te doen is niet verminderd. Jezus zei zelfs:

"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze ..." (Johannes 14:12, NBG1951)

Zieken genezen

Genezingen van Jezus

Jezus trok vooral de aandacht vanwege de vele zieken die Hij genas. Jezus kwam in de eerste plaats om mensen bekend te maken met het koninkrijk van de hemel. Daarbij stond het uitdragen van zijn boodschap centraal.

"Jezus trok rond langs alle steden en dorpen, hij gaf er onderricht in de synagogen, verkondigde het goede nieuws over het koninkrijk en genas iedere ziekte en elke kwaal." (Matteüs 9:35, NBV2004)

Eerst onderwees Jezus de mensen om hun geloof in Hem op te wekken. Als de zieken onder hen dan in geloof naar Hem toekwamen, werden ze door Hem genezen. Keer op keer lezen we in de Bijbel dat geloof in Jezus de voorwaarde was tot genezing. Vaak zei Jezus dan achteraf: "Door je geloof ben je beter geworden." Zie bijvoorbeeld Matteüs 9:22.

Jezus genas zieken door handoplegging of andere vormen van aanraking.

"... Hij legde ieder van hen afzonderlijk de handen op en genas hen." (Lucas 4:40, NBG1951)

Dat was in de loop der tijd zo bekend bij de mensen dat ze er zelf om vroegen:

"... Kom alstublieft mee om haar de handen op te leggen; dan wordt ze beter en blijft in leven." (Marcus 5:23, GNB1996)

Ik geloof niet dat Jezus altijd alle mensen genas die Hij tegenkwam. Hij kende hun harten en Hij wist wanneer genezingen niet konden worden uitgevoerd omdat ze er om één of andere reden niet klaar voor waren. Maar de mensen die Hij wel de handen oplegde genazen, zichtbaar voor de mensen om hen heen. In sommige gevallen (bijvoorbeeld na de genezing van melaatsheid) stuurde Jezus hen naar de priester (Lucas 5:14), die als onafhankelijk persoon kon vaststellen dat zij inderdaad genezen waren.

Jezus droeg zijn discipelen op om genezingen te doen

Toen Jezus op aarde was vertelde Hij de mensen over God de Vader en over het koninkrijk van de hemel. Daarnaast deed Hij wonderen die zijn autoriteit als Zoon van God bevestigden, die zijn boodschap ondersteunden, waardoor Gods kracht zichtbaar werd. De meest voorkomende soorten wonderen waren zieken genezen en uitdrijven van demonen. Jezus leidde zijn twaalf apostelen op om hetzelfde te doen:

"En Hij riep Zijn twaalf discipelen bij Zich en gaf hun macht over de onreine geesten om die uit te drijven, en om iedere ziekte en elke kwaal te genezen." (Matteüs 10:1, HSV2010)

Kort voordat Jezus naar de hemel zou gaan, gaf hij zijn opdrachten aan de apostelen:

"Ga er daarom op uit om alle volken tot mijn discipelen te maken. Doop hen in de naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Leer hen altijd te doen wat Ik u heb gezegd." (Matteüs 28:19, HB2008)

"Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven ... op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden." (Marcus 16:17-18, NBG1951)

In het Bijbelboek Handelingen lezen we overduidelijk dat de apostelen alle drie hiervoor genoemde opdrachten van Jezus hebben uitgevoerd (gaan, prediken, genezen).

Ook opdracht voor vandaag

Als je het feit accepteert dat de eerstgenoemde opdracht (het evangelie verkondigen) ook geldt voor de gelovigen van vandaag, accepteer dan ook dat de tweede opdracht (zieken genezen) de normaalste zaak van de wereld is. Een kerkelijke gemeente waarin deze boodschap niet wordt verkondigd en waar geen zieken worden genezen is dus niet normaal. De Bijbel bepaalt wat normaal is, niet de gevestigde praktijk binnen onze kerkelijke kringen!

De opdracht om zieken te genezen geldt niet alleen voor leidinggevendenden binnen een kerkelijke gemeente, maar in feite voor alle gelovigen (zie citaat van Marcus 16:17-18 in de vorige paragraaf). Er moet meer ernst worden gemaakt met deze opdracht, die zo duidelijk in Gods Woord beschreven is. Er zijn naar verhouding maar weinig kerkelijke gemeenten in ons land waar dit bespreekbaar is, en nog minder waar de geestelijke gave van genezing functioneert. Want wat zien we in de meeste kerkelijke kringen van vandaag in ons land:

- Onze predikanten worden voornamelijk opgeleid om gelovigen te leren onderhouden wat Jezus geboden heeft.
- Zij komen niet of nauwelijks toe aan de verkondiging van het evangelie buiten de kerkmuren.
- Aan wonderen verrichten, zieken genezen en demonen uitdrijven komen de meesten al helemaal niet toe.

Kortom: de meeste gemeenten van vandaag blijven sterk in gebreke om de opdrachten van Jezus nauwgezet uit te voeren, hoe tevreden veel kerkmensen ook mogen zijn met de zuiverheid van hun leerstellingen.

Gave van genezing

Van alle wondergaven spreekt de gave van genezing het sterkst tot onze verbeelding, omdat er zoveel zieke mensen zijn die op zo'n wonder hopen. Naar verhouding zijn er weinig gelovigen die een bediening van genezing hebben. Geen enkele gelovige is volmaakt in zijn doen of laten en daarom gaat er ook wel eens wat fout waar mensen in de bediening van genezing staan. Tegelijk staan deze mensen ook vaak bloot aan veel bittere kritiek, vooral van predikanten die tijdens hun eigen kerkdiensten nog nooit een goddelijke genezing hebben meegemaakt. Laten we vooral de bedieningen van deze mensen positief ondersteunen en ons uitstrekken naar soortgelijke wonderen van God in eigen kerkelijke kring. Het gaat om Gods eer, niet om sensationele gebeurtenissen!

Als mensen vandaag de dag worden genezen door een wonder van God is het belangrijk om een arts de genezing te laten vaststellen. We mogen buitenstaanders geen reden geven om te zeggen dat goddelijke genezingen nepvertoningen zijn! We moeten ook geen genezingswonderen uitbazuinen zolang we niet zeker zijn dat genezing door een arts is bevestigd. Ook Jezus stuurde mensen na hun genezing naar de priester om een onafhankelijk onderzoek naar de genezing uit te voeren, zoals toen Hij een melaatse man had genezen:

"Jezus stuurde hem onmiddellijk weg met de ernstige waarschuwing: 'Denk erom: vertel het tegen niemand, maar ga u aan de priester laten zien en breng het offer dat Mozes heeft voorgeschreven, om te bewijzen dat u rein geworden bent.' " (Marcus 1:43-44, GNB1996)

Genezingswonderen en geloof

Er worden geregeld op verschillende plaatsen in het land genezingsdiensten gehouden, waarbij meestal ook uitleg wordt gegeven over goddelijke genezing. Natuurlijk speelt geloof in Gods kracht en bereidheid om te genezen dan een belangrijke rol. Hoe krachtiger de geloofsverwachting van de aanwezigen, hoe meer genezingen er kunnen plaatsvinden. We hebben het dan over geloof bij degenen die de dienst van genezing leidt, bij de zieke en bij de overige aanwezigen. Zo was er een verlamde man in Lystra die naar de apostel Paulus luisterde en vol geloof naar hem opkeek. Hij werd genezen.

"Toen deze man naar een toespraak van Paulus luisterde, keek Paulus hem strak aan en zag dat hij geloofde dat hij genezen kon worden. Daarom riep hij hem toe: 'Kom overeind en ga op uw benen staan!' De man sprong op en begon te lopen." (Handelingen 14:9-10, NBV2004)

Toch is het geloof van de zieke lang niet altijd doorslaggevend, want veel zieken zijn niet in staat om dat op te brengen. Dat blijkt ook uit de geschiedenis van de verlamde man in Kafarnaüm, die door gelovige vrienden aan de voeten van Jezus werd neergelegd.

Ziekenzalving

Één van de manieren om zieken te genezen is door de zieken de handen op te leggen en hen te zalven met olie.

"Is iemand van u ziek? Laat hij de oudsten van de gemeente roepen; zij moeten een gebed over hem uitspreken en hem met olie zalven in de naam van de Heer. En het gelovige gebed zal de zieke redden en de Heer zal hem oprichten. En als hij zonden heeft begaan, zal het hem vergeven worden." (Jakobus 5:14-15, WV2012)

Bij een ziekenzalving wordt door de leidinggevendenden van de plaatselijke gemeente voor een zieke gebeden. De zalving met olie is een symbool van genezing. Olie werd vroeger gebruikt om wonden te verzachten en zo te helpen genezen (Lucas 10:34). Maar de zalving is ook een symbool van de aanwezigheid van de Heilige Geest (2 Korintiërs 1:21-22).

Bij ziekenzalving is het belangrijk dat er bij de zieke (en ook bij de andere aanwezigen) geen zonden of andere blokkades zijn.

Ook genezing buiten de kerken

Het was niet Gods bedoeling dat goddelijke genezing alleen zou plaatsvinden in onze kerkgebouwen of in andere gebouwen waar genezingsdiensten worden gehouden, maar ook daarbuiten. Bedenk wel dat Jezus de meeste genezingswonderen in de buitenlucht verrichtte, in aansluiting op zijn prediking van het evangelie van het koninkrijk.

De nieuwtestamentische gelovigen zijn vandaag de vertegenwoordigers van Gods koninkrijk. Zij zijn door God de wereld in gestuurd om hetzelfde te doen als wat Jezus deed, in de kracht van de Heilige Geest. Door wonderen van genezing kunnen ongelovigen overtuigd worden van de goddelijke macht van Jezus en van de waarheid van het evangelie.

Demonen uitdrijven

Gebondenheid en bezetenheid door demonen

Gebondenheid en bezetenheid zijn verschillende gradaties van demonische aanwezigheid in een mens. Bij gebondenheid is er een innerlijke dwangmatigheid om op een bepaalde manier te handelen. Bij bezetenheid hebben de demonische machten een persoon zo sterk onder controle dat hij zich soms of geregeld op een bizarre manier gedraagt, waarbij hij geheel of gedeeltelijk de controle over zijn gedrag kwijt is. De voorbeelden in het Nieuwe Testament hebben voornamelijk betrekking op bezetenheid.

Demonische aanwezigheid kan ook voorkomen bij gelovigen, vooral bij pasbekeerden die nog niet los zijn van occulte invloeden uit het verleden. Soms is er een verband tussen lichamelijke of psychische ziekte en demonische aanwezigheid (Marcus 9:25), waarbij demonen misbruik maken van iemands fysieke zwakheid. Demonische aanwezigheid kan onder meer veroorzaakt zijn door het kijken naar occulte films of horrorfilms, contacten met occult belaste mensen, voorwerpen of plaatsen. Ook door deelname aan occulte praktijken, hardnekkige zonden of denkpatronen, bitterheid, gebrek aan vergevingsgezindheid, lichamelijke zwakten, erfelijkheid of vervloekingen. Demonische gebondenheden zijn soms ook erfelijk.

Is iemand echt bezeten?

Het komt vaak voor dat bepaalde mensen van zichzelf denken dat ze demonisch gebonden zijn, omdat ze bijvoorbeeld een bepaalde wilsonbekwaamheid bij zichzelf constateren. Zoiets kan ook andere oorzaken hebben, bijvoorbeeld diep gewortelde zondepatronen of vastzitten in negatieve denkpatronen. Er moet dus een openbaring van Gods Geest of een duidelijk aanwijsbare reden zijn voor gebondenheid.

Speciale gave?

Als het gaat om demonische gebondenheid of bezetenheid, denk ik niet dat we God eerst hoeven te vragen of we de demonen mogen uitdrijven. Natuurlijk wil God dat mensen bevrijd worden van zo'n overduidelijke overweldiging door de macht van zijn tegenstander. Ik ben er van overtuigd dat iedere wedergeboren gelovige dit kan en mag doen.

"Degenen die tot geloof zijn gekomen, zullen herkenbaar zijn aan de volgende tekenen: in mijn naam zullen ze demonen uitdrijven ..." (Marcus 16:17, NBV2004)

Ik zal een voorbeeld noemen uit ons eigen gezin. We merkten jaren geleden dat één van onze kinderen op jonge leeftijd werd geplaagd door demonische dromen. Misschien had het te maken met ons verblijf in een zendingsland. Hoe we ook baden, het bleef maar doorgaan. Totdat we als ouders een tijd later de satansmacht zelf gingen aanspreken en hem in de naam van Jezus gingen bevelen ons kind los te laten. Dat werkte ogenblikkelijk. Niet omdat wij zulke bijzondere gelovigen waren of bijzondere gaven hadden, maar gewoon omdat God trouw is aan zijn Woord. Elk kind van God mag optreden in de autoriteit van Jezus tegenover de machten van de duisternis.

Hoe worden demonen uitgeworpen?

Zoals gezegd heeft elke gelovige de mogelijkheid om demonen uit te drijven, door de kracht van de Heilige Geest. Geloof is zoals altijd de sleutel waarmee Gods kracht geactiveerd wordt. We moeten niet alleen maar bidden voor bezeten mensen, want daardoor worden ze maar zelden bevrijd. Gebed kan het bevrijdingsproces misschien wel ondersteunen, maar de Bijbel leert ons nadrukkelijk de demonische machten in de autoriteit van Jezus te benaderen, aan te spreken en te gebieden om in Jezus' naam de persoon te verlaten. Het is belangrijk om de Bijbelse richtlijnen te volgen.

"Toen Jezus zag dat er een grote groep mensen toestroomde, sprak hij de onreine geest op strenge toon toe en zei: 'Geest die doof en stom maakt, ik gebied je: ga uit hem weg en keer niet meer in hem terug.' " (Marcus 9:25, NBV2004)

"... Paulus ... sprak ... de geest als volgt toe: 'Ik beveel je in de naam van Jezus Christus: verlaat haar!' En op datzelfde moment ging de geest uit haar weg." (Handelingen 16:18, NBV2004)

Ook is het wijs in geval van ernstige demonische aanwezigheid om met andere gelovigen samen de strijd aan te gaan, met mensen die daar ervaring mee hebben. Je weet immers van tevoren niet altijd hoeveel weerstand de demonische machten bieden. In sommige gevallen wordt de persoon heel snel bevrijd, in andere gevallen is het een kwestie van een lange adem. Het hangt af van de mate van gebondenheid of bezetenheid en van de innerlijke houding van de persoon.

Vaak manifesteren demonen zich wanneer zij iemand verlaten, soms op een bizarre of gewelddadige manier. Maar in andere gevallen vertrekken zij geruisloos.

Bevrijdingspastoraat

Uitdrijven van demonen is een wezenlijk onderdeel van Bijbels bevrijdingspastoraat als er sprake is van een duidelijke demonische aanwezigheid in iemand. Het gaat bij bevrijding niet alleen om het afbreken van de demonische invloed op de persoon. Het opbouwen van de persoon is ook belangrijk om hem in hechte verbondenheid met God te leren leven. Daarmee neemt namelijk zijn weerbaarheid tegenover de macht van de duisternis toe. Dat is belangrijk, want als iemand bevrijd is van demonische machten bestaat het gevaar dat de demonen terugkeren. Jezus zei hier het volgende over:

"Wanneer een onreine geest iemand verlaat, trekt hij door dorre oorden op zoek naar een rustplaats. Maar als hij die niet vindt, zegt hij: 'Ik zal terugkeren naar mijn huis, dat ik verlaten heb.' En wanneer hij terugkeert, merkt hij dat het schoongemaakt is en op orde gebracht. Dan gaat hij weg en haalt er zeven andere demonen bij, slechter dan hijzelf, en ze nemen daar blijvend hun intrek. En zo is de mens bij wie de demon intrekt er ten slotte veel slechter aan toe dan voorheen." (Lucas 11:24-26, NBV2004)